

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quo tractatur de Ministro Sacramento Pœnitentiæ. Item de Sacramentis
Extrema Unctionis, & Ordinis

Bosco, Jean a

Lovanii, 1672

Concl. I. Potestate ordinariâ absolvit à peccatis reservatis reservans, ejus
Superior, ac Successor, & si quis est alius, cui potestas, absolvendi
ratione officii data est.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73429](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73429)

SECTIO QUINTA.

De Ministro Absolutionis à peccatis reservatis.

1. **D**iximus de personis, quæ possunt reservare peccata, & de peccatis, quæ possunt reservari; sequitur agendum de eo, qui potest absolvere à peccatis reservatis. Sicut autem duplex est minister Absolutionis à peccatis non reservatis, unus ordinarius, alius delegatus; ita quoque duplex est minister Absolutionis à peccatis reservatis, unus ordinarius, alter delegatus; ordinarius quidem, qui absolvit ex vi officii sui; delegatus verò, qui absolvit ex commissione ordinarii, & non ex vi officii sui. Incipio à ministro ordinario tamquam digniore, & Dico primò:

Duplex est minister Absolutionis à peccatis reservatis.

CONCLUSIO I.

Potestate ordinariâ absolvit à peccatis reservatis reservans, ejus Superior, ac Successor, & si quis est alius, cui potestas absolvendi ratione officii data est.

2. **D**ocent communiter Theologi in Tract. de Legibus; legem, etiam à Superiore confirmatam; abrogare potest, quisquis eam tulit, ejus Superior, ac Successor; argum. c. 1. de Reg. juris: *Omnis res per quascumque causas nascitur, per easdem dissolvitur.* Intellige vel per æquivalentes, qualis est Superior Legislatoris & Successor.

De Successore habetur cap. 1. de Constit. in 6. *Licet Romanus Pontifex (qui iura omnia in sermone pecoris sui censetur habere) Constitutionem condendo posteriorem, priorem, quamvis de ipsa mentionem non faciat, revocare noscatur.* Reputatur quippe quasi eadem persona, ratione ejusdem officii.

Si æqualis Successor id potest, quidni etiam Superior in jurisdictione? Siquidem voluntas inferioris, subiecta est voluntati Superioris; ergo etiam lex, quæ est actus voluntatis inferioris, subiecta debet esse voluntati Superioris. Nonne Superior potest dispensare in lege inferioris? Ita testatur communis praxis & usus totius mundi; ergo & legem ejus revocare: non enim est major ratio abrogationis seu revocationis partialis, quàm totalis. Utraque autem revocatio fundatur in subordinatione

Quis possit abrogare legem.

Cap. 1. de Reg. juris.

e. 1. de Constit. in 6.

illarum voluntatum; etenim voluntas Superioris est causa universalis, voluntas inferioris causa proxima; æquè autem, immo fortè magis dependet res à causa generali, quàm proxima.

Dices; quomodo ergo Legislator potest revocare propriam legem à Superiore confirmatam? Nam per illam confirmationem fit lex Superioris, quam inferior non potest revocare, propter debitam subordinationem istarum voluntatum.

Respondeo; communem sententiam intelligendam esse de confirmatione accidentali seu propriè dicta, id est, quæ non requiritur ad constitutionem legis, sed tantum petitur & adhibetur ad majorem auctoritatem & robur. Per illam autem confirmationem non fit lex Superioris, sed manet lex inferioris, sicut antea erat; ergo sicut ante confirmationem Superioris, poterat revocari ab inferiori, ita etiam post confirmationem: per hoc enim non præjudicatur auctoritati ac potestati Superioris, cum à sola voluntate inferioris essentialiter & simpliciter illa lex fuerit constituta & conservata; quippe per illam confirmationem lex non mutavit naturam suam, neque procedit per se à jurisdictione Superioris; ergo hæc confirmatio desinet, ad destinationem fundamenti seu subiecti, id est, legis; argum. Reg. juris 42. de Reg. juris in 6. *Accessorium naturam sequi congruit principalis.*

3. Quomodo Legislator possit revocare propriam legem à Superiore confirmatam.

Duplex est confirmatio legis, una accidentalis.

Reg. 42. de Reg. juris in 6.

Canisius.

Principale appellamus, inquit Canisius ibi, quod in re præcipuum est, & quasi causa illius, quod accedit. Horum itaque ea inter se connexio est, ut principali posito vel infirmato, itidem accessorium ponatur vel infirmetur. Hæc ille. Tam autem in casu proposito lex inferioris principale est, quia in re præcipuum, & quasi causa illius confirmationis, ut clarum est; ergo lege infirmatâ, itidem confirmatio infirmatur.

Sed nunquid eadem est ratio confirmationis essentialis? Eam voco, quæ est veluti forma, dans esse legi, ut quando inferiores non habent potestatem ferendi legem, sive obligandi, nisi prius lex à Superiore, v. g. Pontifice, confirmetur. Quæ est confirmatio impropriè dicta, quia potius est ipsa legislatio; nam ante illam confirmationem non supponitur esse lex, adeoque potius dici debet lex Superioris, quàm inferioris.

4. altera essentialis.

Et de hac confirmatione intelligi potest, Descentia quod

loquitur
c. 22 de
Præb. in 6.

quod dicitur cap. si Apostolica 22. de Præbendis in 6. Certum est quod (cum ipsa provisio ipsius Legati post imperitiam à nobis auctoritatem, nostra censetur effecta) omnibus, quibus postea mandavimus &c.

De acci-
dentali au-
tem c. 8. de
Constit.

De confirmatione autem accidentali intelligo, quod legitur cap. Cum accessissent 8. de Constit. ibi: Quocirca mandamus, quatenus si vobis constituerit Tullenses Canonicos, ne ulterius in Tullensi Ecclesia primiceriatus esset officium, communitè statuisse, ac statutum ipsum auctoritate Sedis Apostolica fuisse postmodum (sicut dicitur) confirmatum, vos illud faciatis in suo robore permanere, nisi postea dicti Canonici contravenerint, aliquem videlicet in primicerium eligendo.

5.
Notabile
aliquid ex
c. 25. de
Præb.

Pro quo nota, quod habetur cap. Dilecto 23. de Præbendis. ibi: Nisi forte statutum aliquod obviaret, quod esset in iuramento firmatum: vel cui Sedis Apostolica confirmatio accessisset: huiusmodi clausula prohibitionis adiecta, ut si quidquam contra id fieret, non valeret.

Glossa in
illud cap.

Ubi Glossa verb. Huiusmodi clausula. Immo est clausula illa non esset adiecta, tamen sine eius auctoritate non videtur, quod possint contravenire, ex quo confirmatio Papa accessit, supra de Conjur. c. 1. & 2. Nam ubi Princeps confirmat, idem est, ac si ferat sententiam C. de veter. iur. enuc. l. 1. §. Sed neque vers. Omnia nostra fecimus &c. Verius est quod non obstat eis talis confirmatio, cum eorum favore facta sit, quin possint contravenire, si volunt, sup. de Conjur. Cùm M. & c. Cùm accessissent, nisi clausula huiusmodi sit apposta, de cernatis irritum & inane.

Alia Glossa
in c. 1. de
Confir.

Et alia Gloss. cap. 1. de Confir. verb. Confirmationem sic ait: Nota, quod confirmatio imperata sub forma communi. sive etiam innovatio nihil novi iuris tribuit, sed solummodo vetus conservat 12. dist. Præceptis. argum. 13. q. 3. c. ult. & infra eodem Cùm dilecta, & c. segg. & infra de Privileg. Quia intentionis: Unde per talem confirmationem vel innovationem non impeditur petitio alterius, vel iudicis cognitio. infra de concess. præbendis. Quia diversitatem. infra eodem: Bonæ . . . quia hoc facit Papa sine præiudicio alicuius, ut patet per iura prædicta. Quid ergo valent huiusmodi confirmationes? Parùm valent, nisi quia solet plus timeri quod specialiter &c. 23. dist. Quamquam, Hactenus Glossa.

6.
Probat ut
conclaf.

Sed quorsum hæc omnia? Ad probandam utique Conclusionem nostram; si enim Legislator, ejus Superior & successor in eadem potestate possunt revocare legem latam, & in eadem dispensare, quidni reserans aliquid peccatum, ejus Superior & successor in eadem potestate, possint ex vi officii sui ab illo absolvere? Est quippe par ratio. Profectò nemo sibi ipsi potest auferre jurisdictionem; neque Superiori, cum inferior non habeat imperium in Superiorem; neque successor, cum par in parem non habeat imperium. Alioquin si illi non possint absolvere, quis igitur poterit, cum

per reservationem inferiores priventur sua jurisdictione?

Igitur Pontifex potest absolvere ab omnibus casibus reservatis; Episcopi à casibus reservatis Parochis, supposito, quod Parochi possint reservare, & aliquando reservent, de quo supra egimus; Generales Ordinum à casibus reservatis per Provinciales & Guardianos; & sic de cæteris; eo semper salvo, ut habeant potestatem Ordinis: aliqui enim Superiores habent jurisdictionem, quam & aliis possunt communicare vel negare, & tamen per seipsos non possunt eam exercere absolvendo sacramentaliter; quia non sunt Sacerdotes.

Excipio etiam casum, quo Pontifex v. g. essentialiter confirmasset reservationem factam à Prælato inferiori; tunc enim neque ipse reservans, neque Superior, præter Pontificem, neque successor possint ex vi officii sui absolvere. Patet, quia tunc esset reservatio Pontificia; v. g. si Papa statuisset, ut casu quo inferior Episcopus reservaret aliquid peccatum, illud esset reservatum ipsi Papæ.

Secus si solum confirmasset accidentaliter. Nonne Urb. VIII. Bullâ; Ad Eximios, prædictis Statutis nostris Generalibus, confirmavit Constitutiones Capituli Generalis Toletani, celebrati die 14. Maij a. 1633. & per consequens confirmavit Statuta nostra Generalia Barchinonensia, de quibus supra fecimus mentionem; utpote ab illo Capitulo Generali specialiter approbata & confirmata? Quis propterea audeat dicere, à casibus in illis reservatis, solum Pontificem posse absolvere?

Et tamen Pontifex dicit: Apostolica auctoritate tenore presentium approbamus & confirmamus (constitutiones prædictas) illisq; inviolabiliter Apostolica firmitatis robur adiciamus, ac omnes & singulos, tam iuris, quam facti defectus, si qui de super quomodolibet intervenerint, supplemus. Mandantes propterea in virtute S. Obedientia, ac sub obsequio nostri, in constitutionibus prædictis contentis panis, omnibus & singulis Fratribus prædictis, ceterisque, ad quos spectat, & pro tempore quomodolibet spectabit, ut constitutiones prædictas, iuxta presentium literarum nostrarum tenorem, inviolabiliter observent. Decernentes irritum & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienti vel ignoranter consigerit attentari.

Hæc, dico, confirmatione Pontificia non obstantè; constitutiones illæ nequaquam censentur constitutiones Pontificiæ, neque casus in eis reservati censentur casus Pontificii; quia non est confirmatio essentialis, sed dumtaxat accidentalis.

Igitur de reserante, ejus Superiore, ac successore in eadem jurisdictione, quin possint absolvere à casibus reservatis, tamquam ministris ordinarii, non est dubitandum. Et sicut possunt alios absolvere, ita & aliis possunt dare potestatem absolvendi se & alios, adeoque à casibus habent

habent potestatem activam, passivam, ac etiam commissivam ex vi officii sui.

Addidi in Concluf. Et si quis est alius, cui potestas absolvendi ratione officii data est: quoniam Episcopis licet in quibuscumque casibus occultis, etiam Sedis Apostolica reservatis, delinquentes quoscumq; sibi subditos in Diocesi sua per seipfos, aut Vicarium, ad id specialiter deputandum, in foro conscientie gratis absolvere, impositâ penitentia salutari. Ita Conc. Trident. sess. 24. de refor. c. 6. Ac continuò adjungit: Idem & in hæresis crimine in eodem foro conscientie eis tantum, non eorum Vicariis, sit permissum.

Ubi imprimis nota, crimen hæresis per se & immediatè esse reservatum, & non solum mediatè ratione excommunicationis, cujus in illis verbis nulla fit mentio.

9. Nota 2. licet Multi dubitent, immo resolvant, facultatem ibi concessam absolvendi ab hæresi, esse revocatam per Bullam Cœnæ (quod tamen Alii negant) equidem Omnes admittere debent, quoad alios casus, extra Bullam Cœnæ, non esse revocatam; cumq; hæc non ligatur industria alicujus personæ particularis, sed cujuscumq; habentis jurisdictionem Episcopalem, nam omnibus Episcopis indifferenter committitur, sequitur, hanc potestatem non esse delegatam, sed ordinariam, utpote concessam à Concil. Trident. non personæ; sed dignitati vel officio, idq; in perpetuum.

Breviter, hæc potestas competit Episcopis jure speciali ordinariò, ergo est potestas ordinaria. Antecedens probatur: quia si solum competeret jure speciali delegato seu ex commissione, Concil. id exprimeret his aut similibus verbis: *Licet Episcopis tamquam delegatis Sedis Apostolicæ, vel licet Episcopis auctoritate Apostolicæ &c.* prout exprimit potestatem delegatam sess. 2. de refor. c. 2. ibi: *Quo casu Episcopus auctoritate Apostolicâ, & tamquam Sedis Apostolicæ delegatus procedat.* Hic autem simpliciter dicit: *Licet Episcopis in irregularitatibus &c. dispensare &c.*

16. Ex quo colligunt multi DD. hanc potestatem non competere solum Episcopis privativè seu exclusivè quoad omnes alios; sed etiam Capitulo Sede vacante, & Prælati Regularibus, qui habent potestatem quasi Episcopalem. Ita de Capitulo Sede vacante docet Sanchez lib. 8. de Matrim. disp. 4. n. 10. Rodrig. to. 1. qq. Reg. q. 61. a. 9. & Alii; quos citat & sequitur Dian. part. 7. tract. 2. resol. 3. contra Suarium de Cens. disp. 41. sect. 2. n. 13. & Alios, qui pro se allegant declarationem Card. dicentem, illam esse facultatem solum Episcopi privativè quoad omnes alios.

Ratio autem illius declarationis fuit, quòd hæc concessio ex ea parte, quæ derogat juri communi, est odiosa, & ideo limitanda ad proprietatem verbi, Episcopi. Maxime cum Capitulum Sede vacante solum succedat in jurisdictionem ordinariam Episcopi, non autem in extraordinariam, qualis est hæc.

non autem in extraordinariam, qualis est hæc.

Sed ad hoc patet responsio ex dictis. Ad declarationem Card. dicitur, de illa post Urb. VIII. non constare authenticè. Neque ratio declarationis subsistit; quia etiam potestas delegata dispensandi, & per consequens absolvendi à casibus reservatis, est favorabilis, adeoque latè interpretanda; quanto magis potestas ordinaria?

Immo ipsa dispensatio exorbitans à jure est latè interpretanda, quando est clausa in corpore juris; idq; quia tunc est lex, multò magis potestas dispensandi, clausa in corpore juris. Tam autem Trident. constituit jus commune; adeoque hæc potestas non exorbitat à jure communi. Ut proinde Congreg. Card. sub die 22. Jan. an. 1602. apud Barbolam lib. 1. Juris Ecclesiast. universi c. 32. n. 82. nostram sententiam declaraverit, quam ibidem tenet hic Auctor.

Et propter eandem rationem extenditur hæc potestas ad Abbates, & alios Prælatos, tam Regulares, quàm sæculares, habentes jurisdictionem quasi Episcopalem. Ita Diana supra resol. 4. & 5. cum Aliis, quos citat. Alioquin non videretur ita benè provisum eorum subditis; si in hujusmodi casibus pro Absolutione & dispensatione deberent recurrere, vel ad summum Pontificem, vel ad Episcopos; unde essent peioris conditionis hi Prælati, & eorum subditi, cum aliquo animarum detrimento, quàm alii fideles.

Nec obstat; quòd hi Prælati non habeant Diocesim, quam Concil. videtur requirere, dum ait: *Et in quibuscumque casibus occultis, etiam Sedis Apostolicæ reservatis, delinquentes quoscumq; sibi subditos, in Diocesi sua &c.*

Non obstat, inquam; quia Concilium loquitur ibi primario de Episcopis, qui propriè dictam Diocesim habent: sicut autem alii Prælati habent jurisdictionem quasi Episcopalem, & ideo participant eâ, quæ sunt illius jurisdictionis; ita etiam habent quasi Diocesim, id est, proprium territorium, quod non est pars Diocesis alicujus Episcopi, sed est veluti propria Diocesis, distincta à Diocesi Episcoporum; nam Monasteria illorum Prælatorum sunt exempta, & immediatè subjiciuntur quoad jurisdictionem in utroque foro eisdem Prælati, & consequenter sunt æquipollentes Dioceses, sicuti Prælati æquipollentes Episcopi, quod sufficit, ut Decretum illud favorabile ad eos extendatur.

Et gratis concessio; quòd Prælati Regulares non haberent hanc potestatem vi Concil. Trident: hæc equidem eâ carent, sed habent eam vi alterius indulti Pii V. dati ad petitionem Provincialis Provinciæ Castellæ Ord. Prædicat. cujus tenor sequitur: *Pius Papa V. ad perpetuam rei memoriam. Romani Pontificis*

11. Responsio

12. Declaratio Card. pro sententia Sanchez, Barboja.

13. An hæc facultas extendatur ad Abbates & alios Prælatos. Diana.

14. Occurrit objectioni.

15. Prælati videntur habere hanc potestatem vi indulti alicujus Pii V.

circumspecta benignitas honestis penitentium votis, qua personarum sub Religionis iugo altissimo famulantium, statum, & salubrem directionem respiciunt, ad exactionis gratiam libenter admittit, & favoribus prosequitur opportunis. Exponi nobis nuper fecit dilectus filius Prior Provincialis Provincia Hispania Ord. FF. Prædicat. &c. Et insuper quia Sacrum Oecumenicum generale Trident. Conc. concessit Episcopis, ut absolvere possint in foro anime seu conscientie ab omnibus peccatis, & dispensare in irregularitatibus, prout sess. 24. c. 6. habetur, ne Prior Conventualis & superiores Prælati dicti totius Ordinis, tam in dicta Provincia, quam extra eam ubilibet in hac parte deterioris conditionis, quam Clerici aut seculares existant, eisdem Priori Conventuali, & superioribus Prælatibus, ut ipsi per se ipsos idem omnino possint in Fratres, & Moniales dicti Ordinis sibi subditos, quod possunt Episcopi in Clericos & laicos sibi subditos, tam quoad absolvendi & dispensandi huiusmodi, quam alias quasvis Facultates, eadem auctoritate & tenore etiam perpetuo concedimus, & indulgemus, ac etiam declaramus. Decretentes presentes literas perpetuo durare & valere &c. Datum Romæ apud S. Petrum sub annulo Piscatoris die 21. Iulii 1571. Pontif. nostri anno 6. Hæc Pius V. apud Cherubinum Bullâ 132. & 13. apud Rodrig.

Si inferas; ergo vi Trident. Prælati Regulares non poterant absolvere aut dispensare: Negatur Consequentia: quia, sicut non semel diximus, subinde privilegia seu indulta specialia data sunt à Summis Pontificibus ad quietandas conscientias Regularium, qui timebant, ubi non erat timendum; quanto magis hic, ubi merito poterant timere; propter Multorum contrariam opinionem?

Deinde; non utitur Pontifex solo verbo: Concedimus, & indulgemus, sed addit, Ac etiam declaramus, scilicet hanc fuisse mentem Concilii Tridentini. Ut omittam, fortè per illud Breve extendi hanc potestatem ad illos, qui non habent potestatem quasi Episcopalem, puta ad Priorem Conventualem, & non solum ad Priorem Provinciale.

Ceterùm Rodriguez to. 1. qq. Reg. q. 61. a. 9. Decretum Concilii extendit saltem quoad aliqua ad Prælatos Regularium, dicens: Hoc Decretum non est lex exorbitans, quæ strictè sicut odiosa debeat interpretari, immo est constitutio, reducens ad jus antiquum communem jurisdictionem Episcoporum. Ipsi enim Episcopi, si non essent prohibiti, & eorum jurisdictione non esset à Sede Apostolica limitata, omnia possent in suis Diocæsihus respectu suorum Diocæsanorum, quæ potest Summus Pontifex in toto orbe: prout jam in superioribus q. 17. latè dictum est, & colligitur ex traditis à Sylvestro.

Et sic in superioribus, ex communi omnium sententia, resolutum est sæpè, quòd in his, in quibus à Summo Pontifice non limitatur Episcoporum jurisdictione, ipsa illimitata permanet,

quod optimè ratione fundatur. Nam Apostoli, secundum opinionem Cæterani, in quantum Apostoli, omnes fuerunt æquales, & immèdiatè à Christo potestatem jurisdictionis in totum orbem acceperunt. Unde cum Episcopi in locum Apostolorum succedant per suas Diocæses, in his Diocæsihus potestas jurisdictionis, in ipsis Episcopis residens, à Summo Pontifice commissa, deberet esse æqualis in suis Diocæsihus potestati Summi Pontificis, si ab ipso non limitaretur, reservando sibi aliquos casus.

Ex quibus concludo, quòd sicut constitutio correctoria, reducens constitutum ad terminos juris communis, amplè, secundum DD. communiter, interpretatur; ita Decretum Concilii Tridentini correctorium debet amplè interpretari, & extendi ad Prælatos Regulares, jurisdictionem similem cum Episcopis habentes, cum in eo definitum, reducatur potestatem Episcoporum aliquo modo ad similitudinem illius, quam Apostoli in sua primævali ordinatione acceperunt. Hæc ille.

Dixi consulto: Saltem quoad aliqua: nam eodem to. q. 20. a. 10. Licet, inquit, Episcopis concedatur Absolutio ab hæresi occulta in foro conscientie, non indè sequitur, ipsam concedi Prælatibus Regularibus, habentibus jurisdictionem quasi Episcopalem. Episcopi enim, ultra id, quòd sint Episcopi, habent modò titulum Inquisitorum: immo sunt Inquisitores hæreticæ pravitatis. At Prælati Regulares minime sunt Inquisitores respectu suorum subditorum. Præterea ipsis Episcopis sublata fuit, quoad crimen hæresis, jurisdictione, ut possint suos Diocæsanos absolvere; & hæc jurisdictione per Concilium Tridentinum fuit ipsis restituta.

Ex quibus hoc conficio argumentum: Si communi sensu Episcopis fuit sublata talis jurisdictione respectu criminis hæresis; ergo etiam fuit sublata Prælatibus Regularibus, cum eorum jurisdictione sit quasi Episcopalis, seu ad instar jurisdictionis Episcopalis, & videmus supra dictam jurisdictionem restitutam à Concilio Tridentino Episcopis tantum, & non eorum Vicariis, habentibus jurisdictionem ordinariam. In quo Decreto nulla fit mentio neque in generali, neque in speciali de Prælatibus Regularibus, jurisdictionem quasi Episcopalem habentibus; ergo quoad ipsos non est restituta. Unde concludendo dico, ipsos Prælatos Regulares per supra dicta, minime hanc habere auctoritatem.

Neque his obstat, quòd Regulares non sint peioris conditionis, quam seculares. Unde cum ipsi seculares possint absolvi ab hæresi occulta à suis Episcopis, videtur dicendum, quòd Regulares possint absolvi ab eodem crimine occulto ab eorum Prælatibus, jurisdictionem quasi Episcopalem habentibus. Nam respondetur, non esse peioris conditionis in hoc Regulares, quam seculares: cum ipsi Regulares possint

11. colligitur

12. colligitur

13. colligitur

13. Obiectio diluitur.

14. colligitur

16. Rodriguez existimat Decretum hoc Concilii Tridentini extendi ad Prælatos Regulares, saltem quoad aliqua.

Jurisdictio Episcoporum permanet illimitata, in quibus

possint submitti jurisdictioni Episcoporum, renuntiando privilegium exemptionis quoad hoc, & sic absolvi ab eisdem. Sic ille.

19. Quia autem opposita sententia magis mihi placet, ideo respondeo ad illa, quæ hoc loco allegat, & dico, Conc. Trident. sess. 24. de Reform. c. 6. ubi concedit Episcopis potestatem absolvendi ab hæresi occulta, nullam facere mentionem Inquisitionis vel Inquisitionum, sed dumtaxat officii seu jurisdictionis Episcopalis, quam cum participant Prælati Regulares, quod propter eam conceditur Episcopis, etiam debet censi concessum, propter eandem, Prælati Regularibus.

20. Nec bene sequitur: Vicariis Episcoporum, habentibus jurisdictionem ordinariam, non est restituta supradicta jurisdictione; ergo etiam non est restituta Prælati Regularium: quia Prælati Regularium non sunt Vicarii Episcoporum, sed quasi Episcopi suorum subditorum. Et aliunde sufficienter erat proviſum subditis Episcoporum per hoc, quod solis Episcopis erat restituta illa jurisdictione. Non sic Religiosis seu subditis Prælatorum Regularium, quia licet possent se subjicere jurisdictioni Episcoporum, renuntiando privilegio exemptionis, non tamen sine consensu Prælatorum, & sine gravi damno regularis disciplina; quia præberetur Religiosis vagandi occasio. Ergo plane conveniebat; ut etiam Prælati Regularium supradicta jurisdictione restitueretur. Ergo restituta est; quoniam Summi Pontifices in suis concessionibus & privilegiis plurimum volunt favere bono Religionis, & quieti personarum Regularium; ut patet ex Bulla Pii V. supra allegata.

Quæstio restat; an sicut Episcopi & Prælati Regularium alios possunt absolvere à casibus occultis, Pontifici reservatis, ita etiam ab eisdem casibus à proprio Confessario possint absolvi? Resolutio erit

CONCLUSIO II.

Episcopus potest absolvi à suo Confessario ab omnibus illis casibus, à quibus ipse licite absolvit suos subditos. Consimiliter Superior Regularis, nisi specialiter id ei sit prohibitum. Ut etiam confiteri extra Ordinem, & suis subditis dare illam potestatem.

21. Non quæro hic de casibus reservatis ab ipsis Episcopis vel aliis Prælati; quia nemo potest suum peccatum reservare; sic enim

seipsum ligaret, nec posset confiteri cui vellet, cum tamen hoc ipso quod reservat, possit non reservare, & per consequens unicuique dare potestatem ab illo peccato absolvendi: ergo ipse potest confiteri cui vult; ergo respectu proprii peccati nulla est reservatio.

De quo ergo hic disputatur? Respondeo; de illis casibus, qui à Pontifice v. g. sunt reservati Episcopis, vel à Generalibus sunt reservati Provincialibus, aut à Provincialibus Guardianis &c. Unico verbo, quaritur, an Episcopi vel alii Prælati possint absolvi à propriis Confessariis; à casibus eis commissis per Trident. supra; si enim ab illis possint absolvi, æque, si non magis, ab aliis. Quia aliquid speciale apparet in his casibus, eò quod Concil. dicat, Episcopos posse absolvere delinquentes quoscumque sibi subditos, nemo autem est subditus sibiipſi.

Hoc dubium, inquit Suarez, disp. 30. sect. 2. n. 15. propositum fuit Romæ in Congregatione Cardinalium sub his verbis: An Episcopo in aliquod delictorum, de quibus hoc capite, prolapsò, liceat ad se absolvendum proprium Confessarium deputare cum eadem auctoritate, quam ipse posset ex eodem capite in sibi subditos exercere. Responſum autem fuit; Congregatio censuit id Episcopo licere.

Cumque Congregatio non distinguat inter casum hæresis, & alios casus, neque nos distinguere debemus; est ibi dicatur, Absolutio ab hæresi Episcopis tantum, & non eorum Vicariis permilla. Hoc enim intelligitur de Vicario respectu subditorum, non vero respectu ipsius Episcopi: nam proprius Confessarius eadem auctoritate potest absolvere Episcopum, quæ ipse Episcopus potest absolvere suos subditos.

Ex quo evanescit difficultas, supra proposita ex illis verbis: Delinquentes quoscumque sibi subditos. Quamvis enim Episcopus non sit subditus sibi, est tamen subditus in foro Pœnitentiæ proprio Confessario; cur ergo non possit illum delegare vel deputare pro seipſo? Ex hac enim Declaratione liquet, illam potestatem non tantum datam esse pro sibi subditis, sed etiam pro seipſo, id est, reservationem Papalem ablatam esse ab his casibus occultis. Et ideo respectu Episcoporum non reputati ut reservata, sed ut comprehensa sub clausula generali eligendi Confessorem ex jure communi cap. fin. de Pœnit. & remiss. de quo supra egimus.

Quapropter existimat Suarez supra, Confessorem sic electum, ad absolvendum Episcopum ab his casibus, non habere illam potestatem delegatam ab ipſo Episcopo eligente, sed immediatè à Papa ex vi juris communis. Sed parum refert à quo habeat, dummodò reverà habeat, ita ut Episcopum validè & licitè ab illis absolvat. Si à casibus commissis à Trident. etiam ab aliis, quia eadem est ratio; neque illa responsio Card. est nova concessio, sed tantum declaratio juris communis. Igitur qui ex jure communi aut jure ordinario potest alios

cati nulla est reservatio.

22. Episcopus potest absolvi à suo Confessario à casibus sibi commissis per Trident. ex Declaratione Card. Suarez.

23. Solutur difficultas in oppositum.

A quo Confessarius tali casu habeat potestatem. Suarez.

E b absol.